

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Noget om Hr. Rasks Betænkeligheder angaaende Eddas Oversættelse

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 595. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_132-txt-shoot-idm241/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

den. Være alle Hr. Raads Bemærkninger grundede, alle Dele derfor være det Enkelte, jeg havde at sige, og gerne vilde jeg endo haardt Hr. Raad og alle andre, som haardt tog den behagelige Tro, at den Udførelse dog nok i Grundten tan var et Misbehag, jeg saar mig godt til at smutte i. Da jeg nu derimod hader at Hr. Raad, samt han vil kan meget mere Jødeland end jeg, dog saadan er et sandigt Menneske, nocks jeg til at se om jeg kan blive Raadene fra Raadene.

Min Værdsbegrænsning i det Hele, er vist enkleste Kodeslæse eller forstillede Værde, har mishaget Hr. Raad saavidt, han sammenligner de færdige Værk, sa her og andenledes har drøgt, det vilde med ligesindethed, og forstillede, at det slet ikke er det gamle Verismaal. Menner han bemerker at der er et haamange lange Strøvsle i hver Ende som i Jødeland, da har han vist, men jeg søger uregelmæssigt at mene, at Sigtet er, uden at være Verismaal til Hængslet og Hærende Kaptebarstil, lader sig gennemskue i Danmark, og med den gamle Jesu Olavien, som vist ingen Ende er i Sigt, hvor jeg end at mene, at Danen, helligende af toende Trokaar, eller en Daktel og en Trokar, somme de Gamles Verismaal saa nær, som Svogert tilføder. At nu mine Værk, som endeste nær, er saaledes byggede, kan du hør selv se. Om mine forte Værks mangle Værling, kan jeg vel ikke selv anlægge for upartisk nok til at bedømme, men jeg vedes jeg dog til at følge mit eget Ord om det ogsaa, som jeg dog mener, uden Udfordring, et Turde om sigle, forfald sig meget mindre end Hr. Raads var ved sin færdige Verismaal. Hvad Hr. Raad siger om Hamboglavene her, i det Hele saager, sin Rigtighed, men troer han, heri at være mig noget Værk, da har han dog rigtig nok for demne Raadere om mit Studium af Edda og Olavien. Være saagen, for Hamboglavene hos mig af sigden saa paa anden Maade end i de gamle Sange er grumme slupet, jeg har nemlig hveden sagt dem, eller forstillet dem, naar de som af sig selv og et fremdragte Værk. At det sidste imidlertid er blevet tilfødet paa det gamle Værk, saer jeg selv.

Om Overgangen til Verismaal af det Enkelte, maag jeg anmærke, at jeg brugte Ordet Statuere, fordi jeg mente, det var mere nok betragtet med Statfærelser at fortales, da derimod skildrende Ord, som som Støber sigret mig havde og jeg et kendt noget færdige Ord, som udfærdige, hvad jeg vilde sigte. Hverne og blot de Ubrugte hvidet Hver) behøvede et noget Førelser, og ligge i gemmen maag se til om det kan

forstaa sig selv. Sen kan sikkert være rigtig, naar det, som det indret at det blev forstaaet et om Dags Raad, men om hans Væten ind at fremføre den endte Evidens. Overfor mig eller waerne lode sig der brugge, med mindre Man uden Nødvendighed vilde opføre den gamle Vending. Denne Morgen satte jeg i en Haal for Verismaalens Skold og Verismaal er vel tilføjet. Hverne er et Ord, henfaldet for Veier, under en sigtelig Erindring om Verismaal, og er da vel et heier saa rent uforstaaeligt, men at jeg selv fortales i skolden maatte jeg ingenlunde, og at jeg forfod det gamle Hr. Raad jo bare set i et at de færdige Værk, hvor jeg uregelmæssigt det saaledes *) At Hr. Raad heller vilde lade Eddene raamme end lide, kommer af vort Synde forfærdighed, men Kulde jeg valgte et andet Ord, blev det nage. At Grundtveiter mere malende end min Overstaltelse, udtrækket den Raad at Sigtet dunes af Medder, er uregelmæssigt, men hører her Hr. Raad da er her, som andenledes, som han fremfører Sagen, maag folk tro, at jeg har set jeg, at det Jødeland her var uregelmæssigt i sin Skandeb? Hvis saa er, da brugte han et ikke alle for andre Løstegreb. Vistnok om Umendelighed af et ligende har Hr. Raad udført sig for i det følgende naar han daler mine stærende Partier: Skandeb og vændende, thi hører han ei sagt, at efter Eddene: Skandeb er det Skib, rende ei den Værk, saar i Jødeland: Sen: som under sig færdig, som under dig rende? Som han fremfører Sagen, maag folk tro, at jeg har villet forstaae Hæsten ved at udgaende den; men nu ser Raad, at jeg valgte de virkelig stærende Partier, som det eneste Middel jeg saar til at angaa, hvad der var gæet Raad vilde sitaer modstaaende. At et Sværd ei var siget at vide Raaden, som være utiligt, men at Hr. Raad daler mig færdig, uden Menningens Stude, lader: om dig end Værk der følge i Hæsten Hædenfor: om du fra Hænder dig færdig se vilde, eller kun at han mangler Die for den de stænde Medvirring med i en tilfældende Lighed, som ved sin Vending opstaaer. Hænderinden om Dags Udgang i Skid, lader jeg for den daglige af alle de fremfærdige, thi her har jeg virkelig af Hænderinden forstaaet Menningen. Ring paa troer jeg at være et rigtig dannet Ord, og ved Længe Lighed vil jeg anmærke, at overalt hvor jeg bruger Ordet vænd om Skandeb, Værdelse eller andet Uværdet, tilfødder jeg sig Redde derved at noget Impererende findes ved Hænderinden. At Hænderinden mellem Dags Værk og Sværd Sværd er forstaaet i min Overstaltelse, kan jeg ikke lade, at Sværd derimod har raabt en Del, saar jeg mentet vil ved Hænderinden, men det vilde dengang ikke lattes mig lade. At andre Hænderingen i ubunden Stil er intet Hæfter,

*) At der ogsaa fra denne Raad gives Undtagelser, siger i Grundten: Inter. men at de dog gives, kan jeg have den Værk at forstaae Hr. Raad, hvis han ikke ved det, og vil han ikke tro mig om mit Ord, kan han se efter i det gode Værk af det die Raad om Sværd Jødeland, hvor han vil høre det Raad.

*) Hænder paa Sværd Maag er nu isford.

og det funde jeg saaman ogsaa gjort. At Wendingen: Høi er Tid en, her uforkælelig, kan jeg ikke se, er heller en den afvigende fra Islandfen, hvor der jo haar: ei er Tidens Søndert iøielte. Naar Hr. Raaf anfører Høiendens utværlige Ord, dog som Høis for, at iøeffa betyde at stille, da var det vel nok af mig at anføre Gudmund Mogens, som her overfætter Ordet ved conspire, men for at vise, at den angione forskel mellem iøeffa og iøeffa er holder Stik, vel jeg henvide Hr. Raaf til Græmmalm, hvor det stille Ord netop bruges om at stille, pacare, forberede, er Sagen laare uvigtig, thi om det end var adriest vis, at iøeffa aldrig bruges om at skodde, vide jeg dog her brugt Ordet høi, som mere utværligt. At høi betyder høi og er høi og høi høi, tilkaar jeg at være mig ubekendt, men jeg troer mig vel, at det ei er gaet Mogens, som selv var Islanding, her: thi ellers havde han ei i Glossariet til Edda og overalt overalt Ordet ved diapre, epial. At høi, naar Ordet betyder begge Dole, er adriest, og mere passende hvor Kalen er om Odind Sangs, er mig adriest mødt. Derimod Høisken er rigtig, har Hr. Raaf Ret til at henføre hær m k a til Sengen, mig høi det ei er passende, men jeg gjorde litet i at anføre fra Tidsken uden Himmels. Hr. Raaf mener, jeg har misforstået Ordet høi, men deri tager han Feil, jeg forstod da det og candida. høimet det overlæstes af Mogens, men jeg troede og troet end, at Digteren vidde hentyde paa, at Sigen mid Høis fæste Færd var i Høien, og derfor brugte jeg Ordet høi, som da indtæ mig høi at angive denne Hentydning. Det maa dog vil jeg nok beholde, hvor det passer, skden for det langt niættete Ordning. Feil er det, at jeg overlatte droelt ved Droetter, og Kont det ei teile sig af Misforstånd, da jeg jo dog i alt Fald funde forstaa homines, som Mogens har, men fordi jeg mente de Fornemste her gerne funde Kaa for alle og Rimdoghaent behøvedes, har dog Hr. Raaf Ret.

Stræt for Stræt har jeg nu fulgt min Kritiker, ærlig har jeg tilkaar høi min Feil, og nu maa Høisken domme, om disse ere af den Vækkenskab, at de berettigede Hr. Raaf til at kræve saa i Sfs, som om jeg med Høis haand havde forstaaet det delige Vilde. End funde vel være Nødt at sige om de uforkælelige Høisninger Hr. Raaf ger mig for at føre et høi, svungen, uforkælelig, utværligt, med Islanddøner, Solvækneter og Demantiser udværligt Sprag, men de som her funde funde, funde jo selv mit Sprag. Kun det vil jeg sige, at mine Høisninger i Spraget ei ærlig af Høisken, men af en Dø, om den leder sig ubiøer, om det er at anfæ, derom kan kun dommes paa en Standspunkt, hvofoa Man overhæer Odend og Odend's Beskrivning hos et Høisfærd, og en saadan hner Hr. Raaf endaa langt fra at have høi- get. Naar jeg falder i den gamle Stil, eller en som

figner den, da kan Man være vis paa, at det er uforkælelig, fordi mig tolkes, det jeg hør at hær træer den umodkælelig, og jeg ved ikke, hvoledes det gaar til at paarsvare sine Lærere Ord. At Hr. Raaf finder det utværligt, at jeg siger: det vis, som i gamle Dage forstaaet sig gennem Hæde og fulde Tønde, da ender siden den i en alt mere dæmpt Efterklang, kan jeg ikke gøre ved, thi uventet ligger Feilen i hans Ord.

Hittil har jeg tolt med den Part af Føllet, som tager Del i denne Sog, nu vender jeg mig et Øieblik til Dem selv, Hr. Raaf! Høiskenom har De tolt til mig i Skolemeisterens, og gebærdet Dem, som om De har ned paa mig fra en andelss Høid. Mit Sprag og svarer mig endelig, som forlokket Digter med en Island Høid. Emilie maa jeg, og jeg funde stræke til at lade Emilet udholde sig til Høisken; men jeg vil ikke, thi at det gamle Maaal gerb Dem i den unge Alder, at De end høier det med utværligt Høid, er mig Værgen for, at Nødt lever i Dem, og overalt, hvor jeg revider en kralig Stræben, som gaar ud over det høie Færd, aster jeg den, hvor underlig den kan end efter sig. Kun en Vøen har jeg til Dem, at De høier indtænker Dem til at tale om høi De fortaar, værk er det for Dem selv, om De ei opfolder den. De kan høie herpaa om, og som De høier, men høier De mig ei for at høie sagt Høid, da tier jeg; thi jeg har nu sagt, hvad jeg høide og vilde.

N. F. S. Grundtvig.

Inde- og udenlandske Efterretninger.

Indenlandske Efterretninger.

København, den 9 Februar. Islande de mange gode og nyttige Indretninger, som den afdøde General von Rostke haver foranstaltet, og som ved det 3die Indfke Infanterie Regiment, steds vil blive ham et evigt Minde, forstener at anføre følgende: 1) Regimentets Kaptitastasse, som blev stiftet den 1 Juli 1781, og hvis første Fond var 103 Rdlr. 45 S., men Aaret 1800 var den allerede forøget til 584 Rdlr. 13 S. 3 Aaret 1799 høedes denne Cassen den Bygning i hvilken Regimentets Skolen har været etableret siden Aaret 1794. 2) Regimentets Krsheidse og Undervisnings Skole, som blev indrettet i Aaret 1794, dels ved de af Generalitetet dertil tilstaaede 94 Rdlr., og dels ved det Classenske Legatum af 50 Rdlr. aarlig samt ved en aarlig

